

Womhaj Bóh!

Czisko 16.
21. haprleje.

Četnik 5.
1895.

Serbske nježelske kopjenka.

Wudawaju so kóždu sobotu w Školerjez knihičišczetni w Budyschinje a šu tam dostacž sa šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np.

Quasimodogeniti.

Jan. 6, 16: „Dobre wam je, so ja tam du.“

To słowo, kotrež dženska wopomnimy, je jara krótko słowo, ale słowo wěcneho žiwjenja. To je słowo, kotrež kaž swonjenje i njebješ klinczi, so srudna wutroba wješela a njeměrna měrna bywa. To je słowo, kotrež so kaž hwěšda na njeju nascheho žiwjenja šwěczi, so so na nej dohladacž njemóžesch. To je słowo kaž balsam na franjenu wutrobu, so so sahaji. Ach so by nam so tež krepka i poknošče a se žohnowanja teho słowa dženska dostała!

Je wječor do hórkeho čerpenja a wumrjecza. Tón sbóžnik so se šwojimi wučomnikami rosrěcjuje, hdyž so na pucž do šahrody Gethsemane hotuje. Wučomnizy šu šastróženi. Šichetož woni i čerta teho mišchtra tu srudnu powješč žlyšcha, kotraž jim jeho šmjercž pschpowjeda. Woni jo šapschijecž njemóža, so dyrbi so jim tón, kotryž je psches tři lěta i nimi w najnutrničim towaštwje žimy był, wsacž. Woni jo šapschijecž njemóža, so tón, kotryž je so jako kral šwojeho luda šjewit, na kralowski trón w Jerusaleme nještupi, ale na trón šchiza na hórzy Golgatha. Š tym so zyle twarjenje jich šemškich nadžijow hromadže šypnje. Š tym rosběhnu wschitte rjane šony wo šemškim kraleštwje Měšiaša a jich wěra kaž pošycžene štwjelzo padnje. Ešto i nimi budže, hdyž wón wjazy pola nich njebudže? Woni šu blisko widžazy w šwojim pošnacžu. Tón Anješ běšche jim prajił: Ja bych wam hišče wjele prajičž měł, ale wy jo šnjescž njemóžecž. Woni běchu tak šhudži na lubošči k njemu. Ššched krót-

kim běchu so hišče wurěcžowali, šchtó je najwješči bjes nimi. Woni běchu tak šłabi we wěrje. Wy małowěrní, wón jim praji. Njebudža woni šwjadnyčž kaž wutorjene šhtomiki, hdyž wón wot nich pošdže?

Tón knješ Jesuš šebi hinał myšli. Dobre wam je, so ja tam du, praji wón. Drje je jeho pucž do Gethsemane bolostny pucž a jeho pucž na Golgatha krawny martrašski pucž. Ale njewěmy my, so je runje psches tón pucž tón Anješ nasche wumóženje wot hrěcha, šmjercze a čžerta wuškutkował? Wón je naschich pschestupjenjow dla franjeny a naschich hrěchow dla šbity. Wón je šwjasaný so bychmy my wot šwjaska hrěchow wotwjasaní byli. Wón je wot Boha wopušcženy, so my nihdy wopušcženi njebyli. Wón je do šmjercze šchol, so bychmy my w mozy jeho šašlužby se šmjercze hrěcha k žiwjenju a k Bohu so pschecžišczeli. Wón je do krašnosče šašchol a na trón majestosče we wyškosčži so šydnyl, so by nam město pschihotował we wóžnym domje, so bychmy junu i nim a i Wóžom šjednocženi wěcžnu njebjestu radošč wužili. Njeběšche po tajkim dobre, so wón tam džěšche? — Tež hdyž na wučomnikow hladamy, pošnajemy, kaž derje sa nich běšche, so tam džěšche. Tak buch se wiščeje čželneje sechernosče wutorhjeni. Š mozu horjestanjeného wóžwjeni woni pschestachu so šemškim šonom pschewoštajicž. Š šwabych wozow buch pastyrjo, kiž wjelkej šmėrom na pschecžiwu džěchu. Jako tón Anješ jich wjazy kaž džěči sa ruku njewjedžesche, nawuknychu šami šhodžicž. Wobhladajče šebi Šetra šwjatki, wobhladajče šebi Šetra a Jana psched wyškej radu — a pschirunacže i tym,

kajzy prjedy bėchu a praježe, hacž dobre sa nich njebėšche, jo tón Anjes tam džėšche.

„Wone je dobre.“ To słowo dženska hiščeže plačzi w dole hylow. Nan je wumrjel. Wón je domoj schoł k swojemu njebjestemu Wótzej. Srubni, wopuščeženi a jawostajeni steja bjes rady a bjes pomogy. Ale hlaj, psches pokhoštanje Bože nowy duch do doma sacžehnje. Prjedy bėchu bjes starošče žiwi, nětko hu khatnišchi w žiwjenju. Prjedy bėchu hušto njejnjeplawi, nětko pať je jich nusa hromadže swjedla. Prjedy bėchu lėni, nětko hu džėlawi. Kóždy swoje mozy napina. Macž nawuknje ho modlicž, nutnišcho hacž prjedy. Esyn nawuknje džėlacž pilnišcho hacž prjedy. Po něčim měr a społojnosč do doma sacžehujetej a na fónzu hwojich pučow hwojbni i džakom a se hylsami praja: Nam bėšche dobre, so nan tam džėšche. — Njeje hušto tať, lubi tšheječžijenjo? Nam ho derje na sem džėšche a my bėchmy w lóhkomyšlenošči žiwi w khróbloščzi našcheje hordošče, w dowěrjenju na našchu móž. Duž wichor frudoby sadu. Wschitke hwečžki našcheje mudroščže hafnychu. Wschitke tšechu čžėneje sachodnoščže buchu wotkryte. Wschitke hlubiny našcheje wutroby buchu jjawne, my jasnje widžachmy, kajzy bėchmy: hubjeni khubži hlepri a nasy. Nascha mudroščž bėšche bludnicžka, našcha prawdoščž dodžeržana kčžka, našche žiwjenje kame ničžo. Duž hėbi po něščto lėpšchim žadachmy. My ho sa hwečkom rosladachmy, kotrež by aam hiščeže hwečžiko, hdyž něž hmyerče pschindže. My podpjeru pytachmy, kotraž nam tež wostanje, hdyž wichor horja pschindže. My pytachmy troscht, kiž nas troschtuje, hdyž strožele wėčžnosčže hroža. Bohu budž džak, my hmy jón namakali pschi wotewrjenym rowje horjestanjeneho sbóžnika. Nětko džakowni a wježeli wróčžo hladamy na to, sčtož hmy pschėbyli a wufnajemy: „Nam bėšche dobre!“

Sčtož čžini Bóh wscho dobre je;

Ja pschi tym budu wostacž.

A dyrbju-li w tym hubjenstwe.

Kšchiz, hmyerč a žaloscž dostacž.

Dha Bóh Anjes čže

Esam sdžeržecž mje;

Ja sa Wótza joh' snaju,

Wscho do joh' rufi staju.

Samjeń.

Sswjeczi tšjo kralojo.

(Skónczenje.)

VIII. Kralow domojwróčzenje a wobroczenje.

1. Khor se solom po Luf. 2.

Nětk puščežisch, hlaj, wotrocžka hwojeho i mėrom, Anježe; mojej mi woczi widžalej sbóžnika stej, kotr'hož šhotowal hmy psched wschitkim ludom, hwečkom k roshwėčženju pohanow a k hwalbje twojeho luda Sraelskeho: luda Sraelskeho.

2. Kak hwojeczi tšjo kralojo domoj pschindžechu a ho wobrocžichu.

(Deklamazija.)

Hdyž kralow bėšche hwėšda jasnja
Sa tšmacže dnjow dowjedla,
Eso njebe žana nusa čžasnja
A žana spróžnosčž sacžula;
Kak pomalku pať nětko džėšche,
Hdyž čžah ho domoj wróčžesche!
Kak i kšhidłami šchlo prjedy bėšche,
Nětk setkachu jich bėdnoščže.

Pať hora psched nimi ho ibėha,
Pať wotewrja ho hlubina,
Pať nahle haczi spėšchnoščž bėha
Jim rėka trašchna bjes mošta.
Esu sbožownje ju pschekrocžili,
Sich wita sažo puščžina;
Hdžež k bydlam čžłowiskim pschistupili
Esu, tam ho i nikim nješčėža.

Hdžež pať jich synki někať snaju,
Hdžež dorėča hėj i ludžimi,
Wo sbožu hwojim powjedaju
A wo tym, sčtož hu widžili;

Jim macžer i džėšezom wopušuju
W najwutrobnišchej lubošči,
A žadosčž horzu wubudžuju,
Hdžež bydla ludžo i čžucžemi.

Tať čžahnu, čžėluje podčžisčženi,
Na duchu strošchtni, wježeli
A we wutrobje spokojeni,
Hdyž njejedro je nad nimi.
Eso duzy róžno nješčėlachu;
Po dwėmaj hakle lėtomaj
Eso na tu horu podawachu,
Hdžež hwėšda sejšchla bė na kraj.

Tam wjerchom tajkich powołaju
A ludy jich tež sa nimi,
Kiž žadanje po hwėšdže maju,
Jim jjewju džiw najsbóžnišchi.
A ruzy pilnej hjenocžichu,
Dom stajicž hėbi na horu,
Haj na wjerch horu natwarichu.
Esej wuradženu modleńju.

Eso pschibohoyo sdalowachu
Sich hwojatnižy nětk noweje,
Na džėčžo mile spominachu,
Kiž hwečžiko bė we hwėšdže.
Jim hrosno bė psched pschibohami,
Sich wschitkich i dobom rosbichu:
„Wschak džėčžatko je nětko i nami
A wobšboža nam wutrobu.“

A na to hakle rošėndžechu
Eso pschecželeni kralojo,
A měr wot džėšča donjebechu
Do kraja kóždy hwojeho.
Sich wutroby pať sawjajane
Bjes hobo stajuje wostachu,
A kóžde lėto docžakane
Wschėch šhromadži jich k modlenju.

Kas kóždy, hdyž sešhadžachu,
Tež džiwny nowe wjedžichu,
A bjes hobo hėj powjedachu,
Kak hmy je šhadžal po kraju,
Nětk bėšche jim ho položila
Sich služba čžėžka kralowšta,
A ludy jich jim sahoriča
Bė wėra, luboščž, nadžija.

A lėtom wjele nastupili
A we wėrje hu wostali,
A na horu ho šhromadžili
Kas wjazy dužli tšžeczi.
Stolėtny schėdžiwž, sešhibnjemy,
Bė nětko kral Arabiski,
Tež murej włóš bė wobčeleny,
W dnjach mlodoščže najčžornišchi.

A jumi sažo pollak'wachu
Psched džėčžowym ho woltarjom
A sady nich ho seštupachu
Sich hmy i ranja i modlenjom.
Muz žusy stupi psches próh bjes nich,
Eso roshladujo w khapalni,
Duch hwojaty i njebjesh duje psches nich,
Sčto jenož ma to na hėbi?

Hlaj pošol hėm je pschischol i dala,
Kak mužow wucho pošlucha!
Wón pošłany je jim wot krala,
A kajku powješčž nowu ma?
D krawne i kšchiza — wotžahicze!
D džiwne i rowa — stanjenje!
D wulzy krašne k njebju — špicže
A powyšchenje kralowške!

Ma dobre powjeſtvo, byw nuſny,
Kiž ſam ſej njeje wumyſlił;
Wón kralowe je wiđzał bluſny,
Se do nich ruku položil,
Čejež wopokafał bójſtu jemu:
„Mój Anježe a mój Božo ty!“
Mětk wabi: „Ludy, póježe t njemu
Pſches doſtatſt jeho ſſečženizy!“

Esó mudri t ſemi poſhilichu
A ſłowu radži wěrjachu
A t wjeſelofečžu wuprajichu:
„Měč chzemy ſwjatu ſſečženizu.“
A hlaj, jim wolſtař ſjewi ſwjaty
We blyſhečžu ſnamjo ſrědnika;
Sim khěrliuſch wyſſoſi bu daty,
Tón ſpěwa ſej jich wutroba.

Tať klinečži pſches fraje a wody
Wón t Božej wulfej kraſnoſečži,
Kaž pſched lětami jumu hody
Se klinečzał khěrliuſch jandželſki:
„Budž Bohu čzeſeč a ſaſpěwanje,
Kiž kraleſtvo ma wěčžne ſam!
Budž hnada, měr a ſpodobanje
Ma ſemi wſchitkim narodam!“

3. Skónčžny khor.

Gloria in excelsis Deo!

Bohu najwylſchſchemu čzeſeč budž!
Čłowjekam měr pať a rada!
Wiſcho, ſchtož bu ſkažene pſches hrěch,
Dyrbi nam wobnowieč hnada,
Hela njech ſłobi ſo hněwna,
Stadło ni Anjeſowe ſſečžene
Wjedžene t roſpuečžow ſwěta
Budže wiſchal ſawěčeže jene.
Bohu najwylſchſchemu čzeſeč budž!

Ty dyrbiſch ſwjaty džen ſwječieč.

Frank Edwards bė ſbožowny muž. Wón dželafche jako maſchinytwarž w wulfej fabrizy w mēſeže Londonje a ſaſpłužowaſche ſebi dobru mſdu, tať ſo mōžefche je ſwojej malej ſwōjbu derje a bjeſ ſtarofečžow žiwy byeč. Wón mēſeſche pobožnu, khmanu, pilnu a lutowazu mandželſku, kotruž t wutrobu lubowaſche. A temu bė Wōh tón Anjeſ jemu dwě džeſeči daril, kiž bēſchtej jeho nadžija a radoſeč. Starſche džečžo bė džeſečlětna holza, t mjenom Liſa, a druhe bė hōlz, t mjenom Pawoł, kiž bė ſydom lēt ſtary. Ma naſchim maſchinytwaržu dopjelnjeſche ſo tať prawje ſłowo ſwja-teho piſma: „Ebōžny je tón, kiž ſo teho Anjeſa boji a na jeho puečach khodži. Ty budžeſch ſo žiwieč wot tvojich rukow džela, ſbōžny ſy ty, ty maſch ſo derje. Tvoja žona budže jako plōdny winowy pjeńť wokolo twojeje khěže, twoje džečži jako wolijowe haloſy wokolo twojeho blida. Hlaj, tať budže žohnowany tón muž, kiž ſo teho Anjeſa boji“ (Pſ. 128, 1—4). To bė wulke wjeſele, hdyž nan wječžor domoj pſchińdže. Džečži jemu wyſtajo napſhečžiwō khwataſchtej a powjedajchtej jemu, ſchtož bēſchtej wob džen čimilej a nawulfej. Potom ſedžeſche wječžor žyła ſwōjba wokolo blida ſhromadžena. Nan njetrebaſche ſwoje wjeſela a wofſchewjenja ſwōnta domu pytač. Wón ſo roſmolwjeſche je ſwojej ſwērnej mandželſkej, wón hrajaſche je ſwojimaj džeſečžomaj, wón čitaſche jim prjōdť abo powjedafche rjane powjedanečka. Tať ſedžachu ſtarſhej a džečži čicho a ſbožownje hromadže. Potom džeſche nan po ſwoju bibliju a čitaſche jedyn ſtaw je ſwjateho piſma. Woni ſo hromadže modlachu a podachu ſo potom je ſpokojnej a džaťownej wutrobu t wotpocžintu, ſo bychu drubi džen ſažo t Bohom a t jeho ſwjatym ſłowom ſapoečeli.

Najrjeńſcho bė to lubu njedželu. Tehdy njeſhodžeſche nan do fabriki, ale bė žyly džen pola ſwojich lubych. Žyła ſwōjba khodžeſche kēmſchi a čerpaſche ſebi t předowanja nowu mōž a nowe žohnowanje ſa wſchēdne dny. Džečži t temu wopytaſchtej njedželſtu ſchulu a wjeſeleſchtej ſo hižo žyly tydžeń na to. Hdyž t njeje ſažo domoj pſchińdžeſchtej, powjedajchtej rjane powjedanečka, kotrež bēſchtej w nej čitalej a blyſchalej a ſchtož bēſchtej hewať tam wulkej. Wobjed, kiž bė tutón džen lēpſchi, hdyžli hewať,

ſłodžeſche potom čim lēpje. A kať rjenje bēſche haſle popołdnju. Potom wopuſhečžiſchtaj nan a macž je ſwojimaj džeſečžomaj ſwōj dom, khodžeſchtaj do wulſch ſahrodow, kiž ſu w wokolinje mēſta Londona a wofſchewjeſchtaj ſo na čerſtwnym powětru. Džečži ſo žyly tydžeń na tutón džen wjeſelieſchtej. A Edwards by ſam huſto t ſwojej žonje prajiť: „Haj ſawěčeže, luba njedžela je parla wſchitkich dnjow. Bjeſ njeje by žiwjenje puečej pſches puečžinu podobne bylo. Tón džen teho Anjeſa pať je jako kraſny Elm ſe ſwojimi dwauacže wodowymi ſtudnjemi a ſe ſwojimi ſydomdžeſečžomaj palmowymi ſchtomami“ (2 Mōji. 15, 27), hdyž ſo nēhdy iſraelſke džečži pſchi ſwojim wobčežženym puečžowanju pſches puečžinu wofſchewichu. Tať dawa nam luba njedžela pſchežo t nowa wofſchewjenje a radoſeč ſa žyly tydžeń. A Bohu temu Anjeſej njemōžemy ſo doſeč ſa to džaťowacž, ſo je wón wbohim čłowjekam tutón džen daril.“ Jeho žona jemu w tym t wutrobu pſchihladowaſche. Pawoł a Liſa pať džeſchtaj: „Ach nanko, hdy by tola wſchitke dny njedžela byla!“

Haj, Frank Edwards bė ſbožowny muž. Wón to teč derje wjedžeſche, a ſo džaťowaſche lubemu Bohu prawje t wutrobu ſa wiſcho ſbože a žohnowanje, kotrež bė wón jemu wobradžil. Dokelž wón jemu tutu dobrotu ſaſpłacžieč njemōžefche, kotruž na nich činjeſche, dha t najmjeńſcha ſo próžowaſche, ſwērnu a ſpraw-nje po puečach ſwojeho Anjeſa khodžieč a jeho ſwjate kaſnje džečžieč. Wón bė pilny, ſwērny a wuſtojny džečžieč. Wſchitžy, kiž jeho ſmajachu, wjele do njeho džečžachu. S krotka ſdaſche ſo, ſo ničo t jeho ſbožu njepobrachowaſche.

Toła bōrny dyrbiſche ſo to pſchemēnieč. Maſchina ſkōnzowa ſo w fabrizy, hdyž Edwards dželafche. Dokelž teho dla w fabrizy dale dželacž njemōžachu, bu dželacžerjam pſchitaſane, ju tať rucže hačž mōžno ſažo wuporjedžieč. To trajeſche wjažore dny. Tydžeń džeſche t kōnzaj a wuporjedženje njebē hiſcheže hotowe. Ssobotu, jako ſo mſda wuplacži, teho dla nahladowať dželacžerjami praji: „Wy dyrbičže jutſje ſažo pſchińeč a žyly džen dželacž, ſo by maſchina tať rucže hačž mōžno pſchihotowana byla.“

(Pofracžowanje.)

Wěrnoſeč biblije, ſaſitana pſhečžiwō jeje njepſhečželam.

Jeſuſ Chryſtuſ, Boži Čsyn.

(Pofracžowanje.)

W ſozialdemokratifkich ſhromadžiſnach je drubdy — niž pſchežo — dobrny porjad, ſo teč hinať ſmyſlenym rēčieč dadža a na njeho poſlučhaja, ſamo hdyž wo žyrkwi, wo kraleſtwe a wōtžnym kraju powjeda. Ale w tych ſamych ſhromadžiſnach ſo tón porjad t dobom ſhubi a wulka hara ſo ſbēhnje w tym wokomitnjenju, w kotrymž ſo

mjeno Jeſuſ

wupraji. S wotfal to pſchińdže?

Jene hiſcheže. Wſhečženy žid, rēčnik Rabinowieč juntrōeč pſche: „Sa ſym ſwojemu ludej jeho nahrabnoſeč a druhe hrěchi porokowať, mōj lud ſmērom woſta. Sa ſym ſwojemu ludej prajiť: twōj ſaťon njeje ničo, twōj Wōh njeje, mōj lud ſmērom woſta. Tať pať ſwojemu ludej prajach: Jeſuſ je twōj Meſiaſ, žyly lud wołafche, kaž bych jemu bjeſ woečži dyril; duž wjedžach: tam je khory blať mojeho luda!“

Sozialdemokratojo a židži dadža ſebi t čažami nēſchto teč wot hinať ſmyſlenych prajieč a t nimi ſo rēčži, jene pať njejnjeſu, njenujžy

Jeſuſa.

Wón je jim kaž čerń w woečžomaj; ſo wołaja, dokelž ſo trjecheni čuja. Esame jich ſwēdomnje jim wobſwēdečujuje, teč hdyž jo tyſaž krōeč pohluſcha, ſo je Jeſuſ Chryſtuſ rōžkny a ſaťožkny kamjeń niž jenož ſheſečžijanſtwa, ale teč žyľeho ſwěta; ſo dyrbi čłowjek pať do njeho wērieč a ſo pſches njeho t Bohom wujednacž dacž, ale ſo dyrbi pſhečžiwō njemu wojowacž, doniž njebudže wot njeho roſmjecženy.

Teho dla woni teč bibliju hidža a teč tam myſle pſhe-wobrocža, hdyž ſa jich nahladny rēčži. Nadpadne je, kať ſozial-demokratifki wodžeť Bebel w ſwojich knihach žyrkwintich wōtžow a Luthera rad ſa ſwēdkow ſwojich nahladow mjenuje, ale kať wón pſches podomne wuprajenja biblije pſheńdže abo je wopať wuloži. Čžeho dla tajka wotkhiľnoſeč? Dokelž pſhečžiwnižy derje čuja, ſo biblija w najbližichim ſwižowanju t Jeſuſom ſteji. A ſozial-

demokratojo derje wjedza, so budza hafle swojich pschuwizowarjow tehdom do swojich njewerjazych myšlow czahnyč mōz, hdyž dželaczeryjom k temu nawabja, so wjazy bibliju njeczitaja.

Sednory šredk je, kak mōže kōždy wschēdnj schesčijan pōsnacž, hač je biblija wērnočej abo niz. Čitaj w swojej bibliji se sprawnym prasčenjom sa Bohom. To prasčenje, hač je Bōh abo niz, je tola najwāžnišče sa kōždeho čłowjeka; pschetož wot njeho čaš a wēčnočej wotwišujetej. Schtōž sprawnje njepta, žahadlo w šwēdomnju njebudže: „Sdy by tola wērno bylo, hdyž je tola Bōh!“ W tym mōže jenož čyista wērnočej pomhač. Schtōž sprawnje pta a chze wērnočej pošluchacž, niz jenož i rošomom, ale se žiwjenjom a se štkom, tōn sačuje, so psches bibliju mōz na našej dušchi džela, kotraž je wērnočej šama a naš k polnej prawdže dowjedže. Jesuš praji: „Sa šym ta wērnočej. Schtōž i wērnočej je, tōn šlyšchi mōj hlōš.“

Teho dla tež schesčijan čakacž njetreba, doniž jemu wēdomnočej njedopokafa, so šu wēzy, kiž w bibliji steja, šo wopravdže psched 1800 stala. Sdyž japoschtol Pawol w Ephesu a Athenje prēduje, telko a telko šwēdkow šobu nima, kotšiz mōžachu na to pschibacž, šo bēchu šo te wēzy wopravdže stala, kotrež wo šnjegu Jesušu powjedajše. A hdyž mišionarojo k pohanam džēja, wēdomnošne dopokafma wo wērnočej biblije šobu njeberu, ale woni šhryštuša prēduja. A hdžež je sprawnje šwēdomnje, kotrež wērnočej pošlucha, tōn pōsnaje: Tu je wumōžaza wērnočej Boža, šo je moje šwēdomnje psched Bohom šwobodne. Powjesčej wo šhryštušu je a wostanje šama wērnočej.

Alle hdy by šo pschi pschepytowanju tych historijow wu-
pofašalo, šo šo te wēzy stala nješju, potom bēščeje šebi wēra a wēdomnočej kručje napšhečživo staloj. Alle tajke „hdy“ je prošne, hōle hrajtanje; to šo ženje nještanje, pschetož Bōh, kotrež je šo w šhryštušu šewil, je tōn šamy, kiž štawišny čłowjesta wōdži a kiž je čłowjestej rošom dal; diwojaka wērnočej njeje. Wēy wschemu historiskemu pruhowanju ruma wostajimy — wēšo sprawnemu — a wēmy: wschitko pschepytanje budže jenož k temu šlužicž, nam wschelake jenotliwe wēzy lēpje rošjašnicž a powšchit-
kownje wobkručicž a pošylnicž, schtož kōždy schesčijan tež bjes teho w swojim šwēdomnju wē,

šo je Jesuš šhryštuš wērnočej.

(Potracžowanje.)

Tši šacžinki jēdže.

Pētni knježa na hrodže mējachu džēcži. Tšjo lubi šynkojo bēchu ta wobrada Boža. Šnjeni bē lahodna a šipra, rožžena Draždžanka. Dofelž pak mēješče sa šhudych ludžicžkow šmilnu wutrobu a darniwu ruku, bēšče jej žyla wješ dobra. Teho dla pschējachu tež, šo by jej radočej w dušchi a woblicžu kēžela. Džiwno pak: i rēdka ju nētajka šrudoba puščeži, hač rijnje mēješče kasčejze a šhamory polne, a jeje mandželški bē wubjerny muž.

„Čežo dla? Seje tši hōlcžata bēchu lubojne mlōdžiki, ale lahodneho roštu a do wōčow blēde kaž powška. To bēšče macžernej wutrobje hluboko žel, a macžerne wōčko pohladowafše mutne na licžka tych blēduščkow. Kasčejze radočejze budžiče tola ta bohata knjeni na swojich džēcčoch mēla, budžiču-li jenož strowe byle. Teho dla dasche jim waricž a pjez, schtož žadachu, šo bychu škerje a lēpje šo šmōžniče. Alle wschē mjaška a pječženki njedachu jim stroweje barby.

Prjedy prajachmy, šo bē knjeni šmilna a darniwa. Nētko pschistajmy: Wona njebēšče i tych nadutych knjenjom, kotrež činija, jako by šhudžinka šmjerdžal. Čašto ju widžachu wješni do šnad-
nych twarjenicžkow šupacž, šo by šo šama dohladała, hdže šnano nija šo huša, hdže šhori a šhudži wo pomoz šdychuja. Šeno hdžež bē njeroda psched šhēžku, abo psched durjemi šmjecžene njebē, abo hdžež mējachu mašane wofna, tam wona nimu šhwatašče.

Daloko wot bēleho hrodu na šamym kōnzu žyleje wšy steješče hlinjana šhēžka, se šlomu kryta. Bē to šnadna šhalupa, ale wofoko njebē žaneje njerody widžecž. Žane šmjecžene njebēchu w durjach a dwōrcžku, kaž pola Masučež Naple, a wobē wofnjeschzy bēščeje čyštej.

Tu bēšče šhuda wudowa žiwa. Ta mēješče runje jako knjeni, tež tšjoch pacholkow, a nimale runeje štaroby, jako čži knježi hōlcžzy. Š tymi šo žiwješče čestnje wot šnadneho pōlka, tež

šhodžesche na knježe dželo i šhwilemi. Šnjeni bēšče tej dušchnej wudowje dobra. Nēhdžtkuli jej teho dla i horjenžu nēšcto jēdže pōšla, abo druhdy ju donješe šama.

Šunu štupi i wjecžora tam do štwicžki. Šunje sa blidkom šedžachu macž a jeje tšjo šhlopzy. Wōšrjedža na blidku mējachu šhētru šchlu šajškrēnych bērnow. Šak. te šžyž wschē schtyri do šchllē a je šchllē šhwatachu! Ta knjeni njemōžesche šo nahladacž, kaš te hōlcžata pupolachu. Žako macž štanjwšchi wot blida psched knjeni witajo štupi, šanješe ta: „Alle, Šipinka, prajčeje mi tola, kaš je to mōžno, šo tajkale šnadna jēdž tym hōlcžatkam šo takle šuwa? Ša widžu, te bērnj šo nješwēčja, jako bychu wjele sa-
čžinka mēle. A kaš je mōžno, šo wam te džēcžatka pschi šnadnušch-
fej jēdži kaž w šahrodže mašozny kēžēja?“

„Ach, moja čječžena knjeni, to žana taš prošna a hlucha jēdž njeje. Šchako ma tši šacžinki!“

„To je žorcžik! Tši šacžinki ma? Šotre to šu?“

„Šnadna knjeni, to ma šo takle. Šrēni šacžink je štrowy hotowy hlōd. Te pacholki hlōdne doščej sa blido pschidnu, dofelž durbja mi šhētro do džela pschimacž, kōždy po swojich mozach. Schtōž by do džela njechal, njeby sa blido šmēl. A schtōž je šhribjet šhibowal a ruzy napinal, je šo pēknje wuhlōdnik. A hlōd-
nym hubam taš šlodži, byrnje njemēle ničšo hač šucheje huški.“

„Džiwny a tuni to šacžink“, rjekny knjeni. „A šchto je wam k druhemu šacžinkej?“

„Ničšo hač špokojna dušcha. Ša sa lubo wōšmje, njech tež je šchlicžka šhuduška. Šučneho kufka a knješščeje šhōšchčžinki, kaš by šo to šhrotkam nacžahnyč mōhlo? Šēdma, hdyž k wujej na kermušch bēža abo na šwajate dny, doštanu mašnišče dōrtki. Šewaf šu psches žyle lēto we wschēdnjajej jēdži. Šjewjedža hinaš, duž šu špokojom a šjedža tež najmjenšchi Boži dar i wješe-
šym woblicžom. Šlejčeje, hdyž šu špokojne, šu tež wješele. Šaš jim i Boha tyje!“

„Šaj, moja Šipinka, wješele tyčeje nad nimi widžu. Bōh žohnuj wam dale tajkile šacžink. Alle kotry macže jako štečži?“

„Najlubšcha knjeni, tōn je najlēpšchi. Ani kral lēpšcheho nima. A tola je darmo!“

„Šchto mōhlo to byčž? Ša to šym njemalo wēžipna.“

„To je modlitwa, kotraž i nutrneje wutroby wuškadža. Njeje ta darmo? Šak bychmy mōhli šo hinaš sa blido šydacž a wot blida štawacž, hač i džakom sa Boži dar, a i dowērnej proštwu, šo by jōn njebješki daricžel nam tež žohnowal. Šlejčeje, hdžež žohnuje Bōh, tam šuchi šhlēb jadriwšcho tyje, hač pječžen a tykanz tym džēcčom, kiž Boha njepošcha, šo by jim to žohnowal. Duž hlejčeje, milotna knjeni, taš se štrowym hlōdom, se špokojnej dušchu a i nutrneje wutrobu k Bohu mi hōlcžata roštu, kaž prawaki w holi. Džakowano Bohu!“

Tajke šłowa šhudeje wudowy bēchu tej knjeni natwarno wučžba. Wona je kručje do pomjatka šaja. Njeby nēkotryžtkuli taš wōšebnu knjeni hašba bylo, wot tajkeje šhudžinki duchowny rošpokas bracž? Ša pak šažadži šebi: Šo je krašny rezepš. Šou i Božej pomozu na swojich blēdušchach špytam! Bōh daj, šo by jim poruno bylo!

Prjedy hač šo lētko pominy, puščežachu jich woblicžka šwōj blēdy nahlad a hladachu štrowe a čerštwe. Še licžka špschichu šo taš, šo bēchu lubojne, kaž šrawjate brušnižy. Š tym šo tež po nēčim šamo tej knjeni tōn napohlad šhubi, kiž bē prjedy taš bluki a mutny. Šež wona naby wješelscheho štrowišcheho napo-
hlada, k wulkemu wješelu šwojeho mandželšteho knješa. Teho dla šeželesche džakowna knjeni tež pošdžišcho hšchēže dolhe lēta Šipinkež wudowje sa jeje šynkow wjele wobradow se šwojeho hrodu.

„Pomhaj Bōh“ je wot nētkla niz jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschēch psche-
dawašnjach „Ššerb. Šlowin“ na wšach a w Budyšchinje doštacž. Ša šchtwōrcž lēta pšacžki wōn 40 np., jenotliwe čžikla šo po 4 np. pschedawaju.